

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 330/2025
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Кукић, адвокат из ..., против тужене Саобраћајно-техничке школе из Београда, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате трошкова превоза, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2503/24 од 12.09.2024. године, у седници одржаној 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2503/24 од 12.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужиоца и тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2503/24 од 12.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 47/21 од 28.02.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова превоза за период од новембра 2020. године закључно са јануаром 2021. године, месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је то ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио исплату законске затезне камате на досуђени износ од 2.990,00 динара за децембар 2020. године за период од 06.01.2020. године закључно са 05.01.2021. године. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде трошкова превоза за период од јануара 2018. године закључно са октобром 2020. године исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 71.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2503/24 од 12.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалба тужиоца и тужене и потврђена

првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац и тужена су благовремено изјавили ревизије. Тужилац побија ову пресуду у делу којим је потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу (став трећи изреке) због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 403. став 2. Закона о парничном поступку. Тужена је побија у делу којим је потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу (ставови први и четврти изреке) због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о њеној ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије тужене на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/2011...18/2020 и 10/2023 - др. Закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет спора је исплата накнаде трошкова превоза тужиоцу као раднику тужене у готовом новцу, према писменом захтеву којим је тужилац од тужене тражио такву исплату, уместо исплате на БУС плус картицу, а нижестепени судови су о тужбеном захтеву одлучили правилном применом материјалног права – одредаба Закона о раду и Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, које не одступа од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада. Тужена уз ревизију није доставила другачије правноснажне или ревизијске одлуке које би указивале на другачије правно становиште, због чега у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачење примењеног права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Из тих разлога, ни у случају прихватања изузетне дозвољености ревизије тужене не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену, па је одлучено као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија тужене и тужиоца на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да обе ревизије нису дозвољене.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се цени према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова превоза у овој правној ствари поднета је 20.01.2021. године, а преиначена је поднеском тужиоца од 23.08.2022. године. Вредност предмета спора за тужиоца (побијани одбијајући део) је 99.840,00 динара, а за тужену (побијани усвајајући део) је 7.973,00 динара.

Полазећи од тога да се у конкретном случају не ради о парници из радног односа у смислу члана 441. ЗПП код којих је ревизија увек дозвољена, већ о спору ради исплате новчаног потраживања у коме је вредност предмета спора испод новчаног цензуса за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да су ревизије тужиоца и тужене недозвољене на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**